

BEETLEJUICE BEETLEJUICE

AF MICHAEL LILLEGAARD LARSEN · 13. OKTOBER 2024 · 5 MINUTTERS LÆSETID

Det længe ventede gensyn med Beetlejuice og det bizarre efterliv er heldigvis en fornøjelig oplevelse. Den er langt fra en perfekt film, men Tim Burtons fantasi er i topform.

OBS! Denne anmeldelse indeholder milde spoilers!

Jeg må indrømme, at jeg var meget skeptisk ved tanken om en fortsættelse til komedie-klassikeren Beetlejuice (1988). Den hører til blandt mine yndlingsfilm og hører også til blandt instruktøren Tim Burtons mest ikoniske film.

Det er på mange måder den film, der definerede Burtons særlige filmsprog, der bygger på hans tidligere baggrund indenfor

animation. Rollen som Beetlejuice er stadig blandt Michael Keatons mest ikoniske roller i hans mangeårige karriere trods den begrænsede skærmtid, han havde i den oprindelige film.

Man forsøgte at lave en fortsættelse til **Beetlejuice** allerede nogle år efter etterens noget uventede succes.

Et kendt eksempel er det famøse **Beetlejuice**-manuskript **Beetlejuice Goes Hawaiian**, som blev skrevet af Jonathan Gems, der senere skrev manuskriptet til **Mars Attacks!** (1996).

Den angiveligt vilde toer skulle foregå i Hawaii (!) og skulle fungere som en kombination af tysk ekspressionisme og beach party movie-genren, som Burton ville lave en parodi på. Der var flere forsøg gennem årene, men intet kom ud af det, og Burton fortsatte med at lave andre film.

Men nu i år skete det endelig med den oplagte titel **Beetlejuice Beetlejuice**, som også er Tim Burtons første spillefilm i fem år, siden den alt for familievenlige Disney-remake **Dumbo** (2019) nær havde sendt ham på pension efter et desillusionerende samarbejde med Mickey Mouse-imperiet.

Det forlyder, at Burton aldrig vil samarbejde med Disney igen, og forhåbentlig holder det stik.

Med **Beetlejuice Beetlejuice** er den originale instruktør tilbage i velkendt territorium, som kun han kan gøre det.

DEETZ-FAMILIEN-36 ÅR SENERE

Beetlejuice Beetlejuice starter i lignende stil med etteren, komplet med Danny Elfmans nye variation på den berømte temamelodi fra dengang.

Lydia (Winona Ryder) er blevet voksen og er enlig mor til den rebelske pige Astrid (Jenna Ortega). Lydia har sin evne til at se spøgelser i behold og har gennem tiden lavet det paranormale reality TV-show "Ghost House" sammen med sin sleske kæreste og TV-producer Rory (en sjov og klam Justin Theroux).

Ud af det blå bliver Lydia ringet op af sin excentriske stedmor Delia (Catherine O'Hara), der desværre kommer med en sørgelig nyhed. Charles, Lydias far, er omkommet under et hjangreb kort efter at have overlevet et flystyrt!

Alt dette er lavet med brug af herlig stop-motion-animation af grunde, som jeg vender tilbage til senere i anmeldelsen.

Oven i det bliver Lydia præget af syner af Beetlejuice (Michael Keaton), som stadig er betaget af Lydia. Men den døde stodder er fortsat fanget i det bureaukratiske efterliv, hvor han deler kontor med en flok medarbejdere, der har skrumpehoveder!

Beetlejuice får dog problemer i form af sin døde og onde ekskone Dolores (Monica Bellucci); en meget smuk og farlig kvinde, der er i stand til at myrde spøgelser ved at suge deres sjæle! Hendes rekonstruktion-scene, hvor hun sætter sin krop sammen til tonerne af Bee Gees-hittet "Tragedy", er simpelthen en herlig fornøjelse.

Der er lagt op til et grotesk gensyn med bio-eksorcisten og de bizarre spøgelser fra efterlivet samt et sorthumoristisk familiedrama med bisættelse og knas mellem mor og datter.

MICHAEL KEATON TILBAGE SOM BEETLEJUICE

Michael Keaton kører stadig med klatten som Beetlejuice hele 36 år efter den første film. Nogle var skeptiske over for, om han havde energi til rollen i en alder af over 70 år, men det har han bestemt, og han får hver scene til at virke – i kombination med de bizarre effekter.

Man mærker også hans entusiasme for rollen, og han havde krav til Burton om at have begrænset skærmtid spredt ud over filmen samt brug af praktiske effekter for at minimere forbruget af computergrafik.

Især det sidstnævnte har en afgørende indflydelse på den nye films samlede udtryk. Ovenpå de sidste par film af Tim Burton, er det glædeligt at se den legendariske filmmager vende tilbage til de visuelle tricks, der gjorde ham populær til at begynde med.

Der er dermed brugt stop-motion-animation til at bringe nyt liv til sandormen fra etteren, og det er fedt at se i en tid, hvor digitale effekter har dominans.

For at vende tilbage til Charles' dødsscene med brug af dukker i stedet for en tilbagevendende Jeffrey Jones, hænger det sammen med, at Jones er registreret som sex-forbryder ovenpå en sag, der handler om børnepornografi for over 20 år siden! Ja, meget kan ske på 36 år!

Man får mere af det bureaukratiske efterliv at se, hvilket er et herligt særsyn, der byder flere makabre og absurde påfund med døde mennesker, der arbejder som bureaukrater og politifolk!

Dertil kommer politidetektiven Wolf Jackson, en skuespiller, der spillede politimand på film, som Willem Dafoe får meget sjov ud af trods sin begrænsede skærmtid.

TRE GENERATIONER AF DEETZ-KVINDER

Som en gammel fan af Winona Ryder, er det skønt igen at se hende som Lydia. Karakteren har stadig sit kejtede goth-image i behold, men samtidigt også en vis modenhed, da hun er en mor, der prøver at få et godt forhold til datteren Astrid ovenpå et tragisk tab af sin mand Richard (Santiago Cabrera).

I kølvandet på deres fælles succes med Wednesday (2022-) er Jenna Ortega blevet en af Burtons nye skuespillere til hans hold af faste skuespillere. Hun passer perfekt ind i det skøre univers og giver fint modspil til Ryder.

Som Delia er Catherine O'Hara fortsat en vanvittig fornøjelse som den fallerede kunstner med storhedsvanvid. Hendes måde at håndtere sin sorg på med at gøre det til et kunstnerisk projekt, virker som en fin parodi på selvhøjtidelige kunstnere.

Samlet set er de tre generationer af Deetz-kvinder filmens solide bindeled i forhold til resten af historien.

EN SJOV RODEBUTIK AF VILDE IDÉER

Beetlejuice Beetlejuice bugner med gode idéer. Endda for mange i forhold til filmens stramme spilletid på 104 minutter.

Alene sub-plottet med den hævngherrige Dolores virker i sidste ende overflødigt, og det er ærligt talt en skam, når man har Monica Bellucci i en rolle, der spiller på hendes sensuelle image og stærke fremtoning. De få scener med hende er bare ikke nok til at gøre hende til en stærk trussel.

Det er også tilfældet med Astrids lune møder med fyren Jeremy (Arthur Conti), der også kunne have haft gavn af mere skærmtid.

Et strammere manuskript med et bedre fokus havde været til filmens fordel og havde skabt en mere fuldkommen historie.

ET HERLIGT GENSYN TRODS FEJL OG MANGLER

Jeg havde det meget sjovt med at se **Beetlejuice Beetlejuice**, som fint følger op på forgængerens besynderlige og charmerende tone.

Tim Burton er i topform som den vilde billedmager, som man kender ham, og hans tilbagevenden til storformen startede også med hans fine instruktion af Netflix-serien **Wednesday**.

Man må håbe for amerikaneren, at det kan inspirere til flere surrealistiske film i fremtiden. Foreløbig skal han samarbejde med Ortega igen på anden sæson af **Wednesday**.

Om gamle fans af **Beetlejuice Beetlejuice** får meget sjov ud af den nye omgang af gys og humor, afhænger nok af ens forventninger til den svære toer. Men jeg kan klart anbefale **Beetlejuice Beetlejuice** for dens herlige galskab, trods dens fejl og mangler, og ja, Beetlejuice er heldigvis stadig politisk ukorrekt!

I skrivende stund er **Beetlejuice Beetlejuice** en stor succes, så en mulig treer ville være oplagt og burde naturligvis hedde **Beetlejuice Beetlejuice Beetlejuice**. Måske burde man endelig sende den gale bio-eksorcist til Hawaii!

Titel: Beetlejuice Beetlejuice

Instruktør: Tim Burton

Manuskript: Alfred Gough, Miles Millar, Seth Grahame-Smith baseret på figurer skabt af Michael McDowell og Larry Wilson

Cast: Michael Keaton (Beetlejuice), Winona Ryder (Lydia Deetz), Catherine O'Hara (Delia Deetz), Justin Theroux (Rory), Monica Bellucci (Delores), Jenna Ortega (Astrid Deetz), Willem Dafoe (Wolf Jackson), Richard (Santiago Cabrera)

Foto: Haris Zambarloukos

Klip: Jay Prychidny

Musik: Danny Elfman

Spilletid: 104 minutter

Aspect ratio: 2.35:1

Sprog: Engelsk

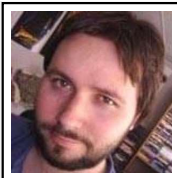
Produktionsland, år: USA, 2024

Anmeldt i nr. 227 | [13/10/2024](#).

Stikord: [2'er](#)

MICHAEL LILLEGAARD LARSEN

SENESTE INDLÆG

Michael Larsen. Michael er 27 år gammel, bor i Ørbæk på Fyn og har en baggrund som webintegrator. Han har tidligere skrevet for onlinemagasinerne Connery.dk og OnFilm.dk. Michael er tosset med film, filmmusik, tegneserier og bøger, og han elsker at skrive om det for andre nørdere som sig selv.